

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 540/2025-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Luciou Juršíkovou, Jura Hronca 3415/4, Žilina, proti uzneseniam Krajského súdu v Žiline č. k. 12CoP/90/2025-704 z 29. mája 2025 a č. k. 12CoP/116/2025-713 z 29. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2 a čl. 9 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa uzneseniami krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je otcom maloletých detí [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej spolu aj „maloleté deti“). Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 30P/178/2022-118 z 23. júla 2023 bola schválená rodičovská dohoda, ktorou boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky [REDACTED], a zároveň bol upravený styk sťažovateľa s maloletými deťmi každý tretí týždeň v mesiaci od stredy od 15.00 h do nedele do 15.00 h s osobitnou úpravou počas prázdnin a sviatkov. Sťažovateľ si 11. decembra 2024 prevzal maloletého [REDACTED], ktorého mal 15. decembra 2024 vrátiť matke v súlade s rozsudkom okresného súdu. Maloletá [REDACTED] dostala záchvat strachu a nechcela so sťažovateľom odísť. Sťažovateľ maloletého matke v určený deň nevrátil, preto matka

20. februára 2025 podala návrh na výkon rozhodnutia, návrh na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností a žalobu o návrat dieťaťa v Českej republike.

3. Súčasne s návrhom vo veci samej matka podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorému okresný súd vyhovel a uznesením zo 17. marca 2025 upravil styk sťažovateľa s maloletými deťmi na každý páry týždeň vždy vo štvrtok v čase od 14.00 h do 15.00 h v priestoroch Centra pre deti a rodiny Bytča (ďalej len „centrum“), vždy v prítomnosti osoby poverenej centrom, s tým, že neodkladné opatrenie bude trvať do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Proti rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým uznesením č. k. 12CoP/90/2025-704 z 29. mája 2025 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia sa krajský súd zhodol v názore s okresným súdom v tom, že je v najlepšom záujme maloletých detí upraviť asistovaný styk, a to pre hrozbu alebo obavu z únosu maloletého dieťaťa, za situácie, keď sťažovateľ nerešpektuje súdom schválenú rodičovskú dohodu.

4. Sťažovateľ v reakcii na návrh matky doručil okresnému súdu 18. marca 2025 podanie, v ktorom žiadal, aby súd nariadil neodkladné opatrenie a zveril maloleté deti do jeho osobnej starostlivosti. Okresný súd uznesením zo 14. apríla 2025 zamietol návrh sťažovateľa, pretože neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by preukazovali okamžitú potrebu zmeny súčasného stavu nariadením neodkladného opatrenia. Neosvedčil svoje tvrdenia o nadmernom užívaní alkoholu matkou ani zanedbávanie starostlivosti o maloleté deti v čase, keď sú s matkou, a ani v správe kolízneho opatrovníka sa neuvádza, že by boli zistené nejaké nedostatky v starostlivosti o maloleté deti. Skonštatoval, že skutočnosti, ktoré sťažovateľ uvádzal, je potrebné riadne zistiť a overiť v rámci dokazovania, a tak, by bolo nariadenie neodkladného opatrenia v tomto štádiu predčasné a nekoncepčné. Aj proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľ odvolal. Krajský súd napadnutým uznesením č. k. 12CoP/116/2025-713 z 29. mája 2025 potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

5. Pre komplexné posúdenie veci je podstatné i to, že rozsudkom Mestského súdu v Brne z 21. marca 2025 súd nariadil navrátenie maloletého [REDAKOVANÉ] do miesta jeho obvyklého pobytu v obci Veľké Rovné, Slovensko, a zaviazal otca povinnosťou na zabezpečenie navrátenia maloletého v lehote 10 dní od doručenia písomného vyhotovenia rozsudku. Maloletý je aktuálne stále u otca a zdržiavajú sa na Slovensku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenia za právne nezrozumiteľné, nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia a najmä arbitrárne, pretože tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd nerozhodli na základe priložených dôkazov, z ktorých je evidentné, že maloletý [REDAKOVANÉ] sa odmieta vrátiť k matke. Krajský súd vôbec nezvážil, čo je účelom neodkladného opatrenia, ktorý spočíva v ochrane najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa.

7. Sťažovateľ následne vymenúva 4 skutočnosti, ktoré mali viesť ku kladnému rozhodnutiu o jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, a to: 1. dobrovoľný odchod maloletého [REDAKOVANÉ] od matky, 2. trestné stíhanie matky kvôli alkoholu, 3. vyjadrenia odborníkov z oblasti psychológie k stavu maloletého, 4. samotné vyjadrenie maloletého.

8. Vo vzťahu k prvému bodu sťažovateľ uvádza konkrétne skutkové okolnosti, za ktorých dochádzalo k preberaniu maloletých detí koncom roka 2024 vrátane incidentu z 11. decembra 2024, odkedy je maloletý [REDAKOVANÉ] u sťažovateľa. Maloletý údajne prosil sťažovateľa, aby mohol ostať s ním, nechce sa vrátiť k matke, z čoho sťažovateľ vyvodzuje, že nejde o násilné odobratie maloletého matke, ale o rozhodnutie maloletého, ktoré otec rešpektuje. Pokiaľ ide o druhý dôvod, tým je fakt, že matka zavinila autonehodu pod vplyvom alkoholu a bola odsúdená trestným rozkazom. Okresný súd uznesením z 21. januára 2025 podmienene upustil od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti a určil matke skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Sťažovateľ poukazuje na to, že matka má problém s alkoholom, pre ochranu detí chodil s políciou na náhodné kontroly. Krajský súd sa týmito okolnosťami vôbec nezaoberal.

9. Sťažovateľ následne v rámci tretieho dôvodu cituje obsah správ odborníkov z oblasti psychológie k stavu maloletého, ktorých maloletý navštevoval z dôvodu, že sa odmieta vrátiť k matke a pri možnosti vrátenia má zdravotné problémy po psychickej stránke. Zo správ spoločnosti Spirála o využití služby Trianglu – krízového centra pre deti a nedospelých v Ústí nad Labem z 20. marca 2025 a z 11. apríla 2025 vyplynulo, že s ohľadom na psychické zdravie a aktuálne prejavy maloletého neodporúčajú striktné riešenie situácie napr. v zmysle odtrhnutia dieťaťa od otca alebo obmedzenie ich kontaktu. Správy obsahujú odporúčania, aby bol maloletý diagnosticky vyšetrený klinickým detským psychológom a až na základe toho sa ďalej postupovalo. Krajský súd nerešpektoval vyjadrenia odborníkov a uvedené správy si svojvoľne vyložil tak, že maloletý sa po únose musel prispôbiť tejto situácii, a preto tak reaguje. Sťažovateľ pokračuje v konzultáciách v centre, kde sa pravidelne stretáva s pracovníčkou tohto centra aj s maloletým. Centrum má rovnaký názor ako spoločnosť Spirála, pričom maloletý im opakuje, že chce byť s otcom. Dňa 31. mája 2025, teda po vydaní napadnutého uznesenia, centrum vypracovalo priebežnú správu, ktorej obsah podporil závery spoločnosti Spirála. Tieto správy sťažovateľ považuje za závažné dôkazné prostriedky pri dočasnej zmene pomerov v rámci vydania neodkladného opatrenia a krajský súd sa nimi vôbec nezaoberal. Napokon sťažovateľ poukázal na vyjadrenie maloletého, ktorý má v súčasnosti 5 rokov a opakovane sa vyjadruje tak, že chce bývať s otcom. V tomto ohľade krajský súd porušil práva vyplývajúce z Dohovoru o právach dieťaťa.

10. Podaním doručeným ústavnému súdu 16. júla 2025 sťažovateľ doplnil svoju ústavnú sťažnosť a predložil ďalšiu správu centra z 10. júla 2025. Zo správy vyplýva, že napriek obsahu neodkladného opatrenia je v centre možné realizovať intervencie iba s maloletou [REDAKOVANÉ] ktorá je v starostlivosti matky, keďže maloletý [REDAKOVANÉ] je naďalej v starostlivosti otca, a preto nie je pre matku možné pripraviť maloletého na stretnutie s otcom. V centre prebiehajú stretnutia s maloletým, ktorý v komunikácii naďalej odmieta tému o matke, stretnúť sa chce iba s maloletou [REDAKOVANÉ] ktorá mu chýba. Zo správy vyplýva, že maloletý si vyžaduje citlivý prístup, má silnú pozitívnu vzťahovú väzbu s otcom, a prípadné násilné odobratie maloletého môže mať za následok silný duševný otras. Centrum odporúča zachovať bezpečné a podnetné prostredie pri podpornej osobe a postupne pracovať na prehľbovaní vzťahu maloletého s matkou za asistencie poverenej osoby.

11. Dňa 25. augusta 2025 sťažovateľ oznámil ústavnému súdu, že došlo k výmene povereného zamestnanca úradu v pozícii kolízneho opatrovníka, a namiesto [REDAKOVANÉ] sa poverenou zamestnankyňou stala [REDAKOVANÉ]. K výmene došlo z dôvodu osobného sporu [REDAKOVANÉ] so zamestnankyňou centra [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorý vyústil

do neprimeraného vystupovania a vyjadrení [REDAKOVANÉ] na poslednom pojednávaní. Z toho sťažovateľ vyvodzuje, že správy doterajšej kolíznej opatrovníčky boli zaujaté v prospech matky, a nie v prospech najlepšieho záujmu maloletých detí. Správy kolíznej opatrovníčky pritom boli dôležitým dôkazom pri nariadení neodkladného opatrenia. Správy sú evidentne nezákonné a podanie ústavnej sťažnosti dôvodné. Zároveň sťažovateľ dodal, že matka stále nejaví skutočný záujem o maloletého. Dňa 18. augusta 2025 sa rodičia mali stretnúť u mediátorky, dohodnutý termín však matka zrušila z dôvodu, že sa jej nedá odísť z práce.

12. Podaním doručeným ústavnému súdu 2. septembra 2025 sťažovateľ predložil ďalšiu správu zo sedenia v spoločnosti Spirála z 1. septembra 2025. Stanovisko spoločnosti zostalo po ďalšom stretnutí s maloletým nemenné, a zotrváva na názore, že pre psychický vývoj dieťaťa nie je aktuálne žiaduce oddeľovať maloletého od otca. Sťažovateľ okrem toho uviedol, že 2. septembra 2025 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci samej, na ktorom na podnet okresného prokurátora bolo nariadené znalecké dokazovanie rodičov a maloletých detí a na tento účel bolo pojednávanie odročené na neurčito. Pred pojednávaním bola snaha rodičov dohodnúť sa, čo sa týka úpravy práv a povinností k maloletým deťom, avšak bez úspechu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka o porušení práv sťažovateľa napadnutými uzneseniami krajského súdu, jednak o nariadení neodkladného opatrenia, v zmysle ktorého bol dočasne nariadený asistovaný styk, a jednak o zamietnutí návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým malo dôjsť k zvereniu maloletých detí do jeho osobnej starostlivosti. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenia za nedostatočne odôvodnené a nekorešpondujúce so skutkovým stavom.

14. Z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na (ne)vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o vydaní neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie, resp. zrušenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností, a to za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 50/2019, IV. ÚS 17/2019, I. ÚS 257/2019).

15. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie či zrušenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané

príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

16. V intenciách označenej judikatúry ústavný súd pristúpil k posúdeniu námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutým uzneseniam krajského súdu, pričom sa podrobne oboznámil s ich obsahom a skúmal, či ich odôvodnenie signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem v prejednáwanej veci a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľa.

17. Z odôvodnenia prvého napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd pred nariadením neodkladného opatrenia nahliadal na rodinnú vec komplexne, keď dôsledne skúmal situáciu v čase, keď sa styk realizoval v súlade s rodičovskou dohodou, ako aj v čase, keď došlo k jej nerešpektovaniu zo strany sťažovateľa a k únosu maloletého [REDAKOVANÉ] do Českej republiky. Práve vzhľadom na konanie sťažovateľa okresný súd pristúpil na návrh matky k nariadeniu neodkladného opatrenia, ktorého obsahom sa stal asistovaný styk, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Sťažovateľ v odvolacom konaní poukazoval na rodičovskú nespôsobilosť matky vyplývajúcu z jej údajného abúzu alkoholu, ktorá však nebola pre potreby nariadenia neodkladného opatrenia osvedčená, a skutočnosti, ktoré uviedol, nevyhodnotil ako také, aby spôsobili dočasnú zmenu zverenia maloletých detí. Krajský súd sa vysporiadal aj s ďalšími odvolacími námietkami sťažovateľa, ktorými sa snažil spochybníť rodičovskú spôsobilosť matky (body 15 – 19 napadnutého uznesenia), pričom zdôraznil, že všetky ďalšie okolnosti, ktoré sťažovateľ namietal, budú predmetom dokazovania v riadnom konaní vo veci samej.

18. Druhým z namietaných rozhodnutí krajského súdu bolo uznesenie potvrdzujúce zamietnutie návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by súd zveril maloleté deti do jeho osobnej starostlivosti. Krajský súd sa zhodol s okresným súdom v názore, že nateraz neboli osvedčené také skutočnosti, ktoré by indikovali ohrozenie života, zdravia, psychického, fyzického alebo sociálneho vývinu maloletých detí, ktoré by vyžadovali nariadenie neodkladného opatrenia v znení navrhovanom sťažovateľom. Poukázal na písomné dôkazné prostriedky založené v spise a na to, že sťažovateľ neosvedčil rodičovskú nespôsobilosť matky.

19. Sťažovateľ v oboch prípadoch argumentoval výborným vzťahom s maloletým a deklaroval jeho neochotu vrátiť sa k matke. Krajský súd v oboch napadnutých rozhodnutiach zdôraznil, že prihliadal predovšetkým na to, že maloletý sa po medzinárodnom únose ocitol v situácii bez matky, s ktorou dovtedy žil, len v starostlivosti otca. Musel sa prispôbiť tejto situácii a je prirodzeným následkom, pokiaľ si následne vybudoval úzku väzbu k sťažovateľovi, keďže ide o maloleté dieťa v nízkom veku, ktoré je odkázané na všetku výživu a starostlivosť dospelého človeka a nedokáže sa samo o seba postarať ani v minimálnej forme. Krajský súd teda neprijal argumentáciu sťažovateľa, pretože inak by dochádzalo k aprobovaniu protiprávneho konania sťažovateľa a jeho prirodzených následkov. Nerezidentný rodič by bol oprávnený kedykoľvek porušovať právoplatné rozhodnutia súdov a vďaka tomu dosiahnuť to, čo si zaumienil, t. j. zverenie maloletého dieťaťa do svojej osobnej starostlivosti, čo i len dočasne. Zároveň zdôraznil, že predmetom konania vo veci samej bude zistenie rodičovskej spôsobilosti u oboch rodičov pri posúdení všetkých okolností prípadu.

20. Po dôkladnom preskúmaní odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu, aplikujúc pritom princípy a prístup ústavného súdu k posudzovaniu ústavnej súladnosti rozhodnutí

všeobecných súdov o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým sa dočasne upravujú pomery medzi účastníkmi konania, ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za ústavne neudržateľné. Krajský súd v oboch rozhodnutiach jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré bolo potrebné nariadiť neodkladné opatrenie upravujúce asistovaný styk, a to až do konečnej úpravy posudzovaných rodinných pomerov, ako aj dôvody, ktoré ho viedli k zamietnutiu návrhu sťažovateľa na dočasné zverenie maloletých detí do jeho osobnej starostlivosti. Ide o odôvodnenie rozhodnutí, ktoré reagujú výlučne na skutočnosti podstatné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia, resp. jeho nenariadenie. Je vecou všeobecných súdov, aby vyhodnotili splnenie zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom do vyhodnotenia dôvodnosti jeho nariadenia alebo nenariadenia, ktoré je založené primárne na skutkových otázkach, ústavný súd zásadne nie je oprávnený zasahovať alebo právny názor všeobecného súdu nahrádzať svojím uvážením.

21. Ústavný súd nezistil, že by výklad a závery krajského súdu v napadnutých uzneseniach boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Chápe sťažovateľa, ktorý predkladanými správami preukazuje vôľu maloletého a snaží sa spochybníť závery krajského súdu aj prostredníctvom zdôraznenia potreby výmeny kolízneho opatrovníka (majúcej pôvod v osobnej animozite, nie vecnej zaujatosti). Avšak všetky ním tvrdené skutkové okolnosti veci, na ktoré poukazoval v ústavnej sťažnosti, vrátane tých, ktoré sú dôležité pre posúdenie toho, čo je v záujme maloletého, budú predmetom rozsiahleho dokazovania v konaní vo veci samej, čo akcentoval aj krajský súd. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia sa nerozhoduje o trvalej úprave pomerov, ale o úprave bezodkladnej, s ohľadom na situáciu, v ktorej sa maloleté deti ocitli, a práve preto je rozsah dokazovania zúžený. Ústavný súd v tomto smere nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov, pretože jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom tak, ako to očakáva sťažovateľ, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov, k čomu v okolnostiach danej veci nedošlo.

22. V tejto súvislosti je potrebné dodať a zdôrazniť, že všeobecné súdy vychádzali zo stavu zisteného ku dňu rozhodovania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom zisťovali, či k danému času existuje naliehavá potreba upraviť právne pomery, ktoré sa mali riadiť právoplatným rozhodnutím – rodičovskou dohodou. Za zmienku stojí, že aktuálne sa maloletý v rozpore s platným súdnym rozhodnutím fakticky stále zdržiava u sťažovateľa. Ak sťažovateľ s poukazom na nové listinné dôkazy trvá na tom, že situácia sa medzičasom zmenila, účinná práva úprava mu poskytuje ochranu práv, ktoré označil v ústavnej sťažnosti, a to možnosťou znova podať návrh na nariadenie neodkladného opatrenia za splnenia zákonných podmienok, resp. už nariadené neodkladné opatrenie môže byť kedykoľvek na návrh (i bez návrhu) zrušené (§ 363 Civilného mimosporového poriadku).

23. Okrem toho je tiež z hľadiska posúdenia potenciálneho porušenia práv sťažovateľa podstatné, že okresný súd dosiaľ nerozhodol v merite veci. Sťažovateľovi je tak zaručené právo na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je totiž iba také porušenie, ktoré nie je napravitel'né

alebo odstrániteľné následnou činnosťou všeobecného súdu napr. v konaní o veci samej (porov. I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013).

24. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a obsahom namietaných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť takej intenzity, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv podľa Dohovoru o právach dieťaťa, tu je potrebné uviesť, že Dohovor o právach dieťaťa sa vzťahuje výhradne na práva a potreby detí. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

26. V závere na okraj veci ústavný súd dáva do pozornosti nevhodnosť vedenia paralelných konaní týkajúcich sa tých istých maloletých detí, keď aj v záujme zisťovania skutočného stavu veci je žiaduce, aby o úprave pomerov tých istých rodičov k tým istým deťom prebiehalo na súde iba jedno konanie, v ktorom súd môže stav veci posúdiť komplexne a rozhodnúť jednotne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu